

Naomi Mesin

Yasmica
Varjoliljojen metsä

Yasmica
Varjoliljojen metsä

© 2024 Naomi Mesin

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 9789528052715

NAOMI MESIN

Yasmica

Varjoliljojen metsä

Sisällys

ALKUSANAT.....	7
JOHDANTO	8
YASMICA VARJOLILJOJEN METSÄ	11
ARKIREALISMIA	21
RAKASTAN SINUA.....	26
KERTOIKO SINULLE.....	31
SIIPENI SATUTIN	32
ELOKUUN JUHLA.....	41
VALERI.....	45
YHTEISTÄ SUUNNITELMAA.....	51
PIKKUJOULUT	54
JOULUOSTOKSILLA.....	58
JOULU.....	61
KIRJAILIJAN ARKEA.....	72
KAHVILAN PERUSTAMISTA	75
TUKUSSA	77
GAFE VALERI.....	78
SASKIA.....	80
MIIKA.....	83
PÄÄSIÄISEN AIKA	85
EINO	93
KEVÄISESSÄ PUUTARHASSA.....	95
TÄYSI	99
JEREMIAS	100
PERINTEISET JUHANNUSAATON VALVOJAISET	103
PUUTARHALLA PUURTAMISTA.....	106
KESÄISTÄ.....	111
JEREMIAAN PIHALLA	117
VIIMEISTELYÄ VAILLE.....	120

SASKIAN VIERAILU	124
MIIKA KUTSUU MERENRANTAAN	129
ELOKUINEN PÄIVÄ.....	131
ANNIKAN KANSSA OSTOKSILLA	133
KASPER	139
HÄÄJUHLA – YÖNJUHLA - runo	143
SYKSY	145
KIRJE	148
ANNIKAN MUOTISALONGISSA.....	150
MUOTIKUVAUS	152
MATKALLA HERRASKARTANOON.....	153
VARJOLILJAT KOOLLA	162
SASKIA KUTSUU JUHLAAN.....	165
AVAJAISET.....	170
ASIAKASKÄYNTI.....	174
JESSEN YLLÄTYSVIERAILU	178
MELANKOLIAA.....	182
RAKKAUS - runo	183
KYLÄLÄISIÄ JA KYYLÄJÄISIÄ	185
KOHTI JOULUN JUHLAA	190
RUBIINIHÄÄT	195
MITÄ TULEVA TUOKAAN TULLESSAAN.....	199
KOHTI VUODEN VAIHTUMISTA	205
ERJAN LUONA.....	212
UUSIVUOSI	214
KOLMEN LUMOTTAREN TAIDEKAHVILA.....	226
KERHO KOKOONTUU JUHLAAN.....	230
TOINEN AIKA - runo.....	232
PROFESSORI UNTO SALMIKIVI.....	235

VALMISTAUTUMISTA ILLALLISELLE	244
ILLALLINEN	247
YSTÄVÄNPÄIVÄ	251
ESITELMÄ.....	259
SINUN TUSKASI - runo	265
OSTARA	268
LUONTO-LAUANTAI	273
PROFESSORIN LUONA.....	278
ANNIKAN KANSSA KAUPUNGILLA.....	281
LINDA	286
HÄÄPÄIVÄ.....	289
VALOON	296
VAELTAJANAINEN, VAELTAJAPERHONEN.....	298

ALKUSANAT

Kirjani Yasmica Varjoliljojen metsä, on jatkumoa aikaisemmalle teokselleni Myrtinkukkia ja Murattia Yasmica.

Tuota kirjaa taas edeltää omaelämäkerrallinen teokseni Noidan viitta hartioilla.

Kirjani omistan rakkailleni ja läheisilleni sekä ystävilleni ja kaikille niille, joihin minulla on ollut ilo vuosien ja vuosikymmenten saattosaa tutustua.

Kaikille niille, jotka ovat kiinnostuneita henkisistä asioista. Intuition ja erityisherkkyyden olevaisuudesta, selvänäköisyydestä ja siitä, mitä sellaisten asioiden olemassaolo, synnyinlahjaksi saatuna merkitsee.

JOHDANTO

Olen usein pohtinut sitä, miten paljon asioista, joita saamme elämämme aikana kokea – tai joita joudumme kokemaan – on omien valintojamme aikaansaannosta, ja toisaalta, paljonko kohtalon sanelemaa.

Itse en usko sattumaan, kohtaloon uskon.

Olen kirjailija, taiteilija Naomi Mesin. Syntymälahjana saanut näkemisen lahjan.

Tässä kirjassani kerron asioita kirjan sankarittaren, Yasmican kokemina.

Tämä teos, kuten aikaisemmin kirjoittamani, pohjautuu paljolti omakohtaisiin kokemuksiini.

Yasmica-kirjojen tapahtumat ovatkin suloinen sekoitus faktaa ja fiktiota.

Paljonko elämässämme on asioita, joiden tapahtumiseen, tai niiden tapahtumatta jäämiseen, olemme voineet, tai alkujaan olisimme voineet itse vaikuttaa.

Onko lopultakin, kaikki ennalta määrättyä.

Oman kokemukseni mukaan, miten sen näkijänä koen, elämämme on kuin jo ennalta kirjoitettu kirja.

Niin sanottuun elämämme juonisisältöön, voimme omilla valinnoillamme jonkin verran vaikuttaa, itse lopputulemaan, niin sen näkijänä koen, emme juurikaan.

Elämämme kirjassa on lukuja, jotka ovat osaltaan jo valmiiksi kirjoitettu, sitten on kohtia, joiden tekstitystä voimme itse, omien valintojemme mukaan täydentää.

On sivuja, jotka on jätetty aivan tyhjiksi.

Niihin on vain uskallettava, alkaa luomaan sisältöä. Sillä se mitä sisältöä siihen itse lähdemme toteuttamaan, sillä on vääjäämättä vaikutusta siihen, minkälaiseksi elämämme kirjan juonen eteneminen muodostuu. Mitä se kunkin kohdalla on. Miten rohkeasti, miten

täydellä, uskaltaa tekstittää omaa elämäänsä. Niin että se on niitä omia tekstejä, itse keksittyjä, itse oivallettuja, itse uskallettuja.

Etteivät ne tyhjt sivut täyty vain jollain mitänsanomattomalla, toisten suiden ja aivoitusten pohjalta syntyneillä tyhjänpäiväisillä lätinöillä.

Että emme täyttäisi elämämme kirjaa vain toteuttamalla jonkun muun elämää. Toteuttamalla yhteiskunnan tai ympäristön meille luomia näin kuuluu elää – elämää – ohjeistuksia. Tai että ne sivut pysyvät lähes tyhjinä. Että päivät kulkevat ohitse ilman että minkäänlaista sisältöä alkaa syntyä.

Ihmisillä on eri lailla valmiuksia, kyetä elämän kirjaa täyttämään. Jollakin voi olla fyysisiä, jollakin henkisiä rajoitteita, toimia niin että sitä sisältöä syntyisi. Joillakin voi asuinympäristö, elinolosuhteet, joskus, jopa ihmissuhteet olla rajoittavina tekijöinä.

Sisällön määrä ei ehkä olekaan se ratkaisevin tekijä, vaan se elämän sisällön laatu. Se, miten jokainen omalla kohdalla kokee elämänsä. Parhaimmillaan se varmasti pitäisi olla sitä, että huolimatta siitä mitä tekee ja mihin kykenee, pitäisi olla kuitenkin omaan oloonsa tyytyväinen. Että se mitä on, se riittäisi. Loppujen lopuksi, tänne ei varmasti ole tultu suorittamaan, vain olemaan. Kokemaan. Rakastamaan ja saamaan vastarakkautta.

Kaikki mikä ei ole kiellettyä on sallittua, on aina ollut oman elämäni motto, yksi niistä monista.

Se mikä ei ole kiellettyä, antaa paljon liikkumavaraa. Miksi pitäisi tyytyä pysyttelemään vain jonkin yhteiskunnan normien luoman ja hyväksymän tilan sisällä. Mitäpä jos uskaltautuisi sen rajamaille, jopa ehkä hieman rikkomaan, kyseenalaistamaan noita rajoja. Ne ovat kuitenkin vain ihmisten luomia. Usein jonkun epävarmuuden, pelkojen kohtaamisen vuoksi luotuja.

Miksi tyytyä vain ihastelemaan kauniita kankaita myymälässä. Piehellä vaivalla, opettelemalla, voi luoda niistä jotakin kaunista. Jotakin sellaista, josta on iloa ja hyötyä, itselle tai jollekulle muulle.

Tekeminen jo itsessään on iloa ja onnea tuovaa. Sen lisäksi, että se tuo sisältöä elämään, se on usein myös sangen hyödyllistä ja tarpeellista.

Miksi pitäisi tyytyä olemaan vain jotakin, kun pienellä vaivalla, elämän uteliaisuudella ja uskalluksella, voi olla paljon!

Olen selvänäkijä, taiteilija, puutarhuri, kirjailija Naomi Mesin.

Sudenhetkellä syntynyt, pohjoistuulten matkaan saattelama vaeltajanainen, tuulen lapsi, joka vielä aikuisuudessa tanssii vaeltajaperhosten kanssa, noidankehän sisällä.

Maaailmankaikkeuden ihmeitä, loppumattomalla uteliaisuudella ja ihmetyksellä, suurella kunnioituksella tarkastellen.

Kirja perustuu tositapahtumiin ja pohjautuu aihepiirinsä ja sisältönsä osalta omiin kokemuksiini.

Kirjassa esiintyvät henkilönimet ovat vain henkilöhahmojen nimiä, kuvitteellisia, kuten myös monet kirjassa esiintyvät paikannimet.

Kirjan kerronta etenee, kuten aiemmassakin tuotannossani, runojen siivittämänä.

Tahdon kiittää rakkaitani, läheisiäni ja ystäviäni, kiitos, että hyväksytte minut sellaisena kuin olen.

Kiitos rakkaudestanne, rohkaisustanne, tuestanne, rehellisyydestänne, kaikesta siitä mitä olette. Kiitos kun olette.

Tahdon kiittää kaikkia näiden vuosien ja vuosikymmenten aikana tapaamiani asiakkaitani. Kaikkia ihania ihmisiä, joiden kanssa olen saanut tehdä yhteistyötä kaiken työni ja tehtäväni parissa.

Kiitos siitä suuresta luottamuksesta, jota olette minulle osoittaneet. Tahdon olla sen luottamuksen arvoinen.

Olen saanut kulkea niin yksin, kuin myös kanssanne, mitä kiehtovinta matkaa.

Toivon, että saan jakaa kanssanne vielä monia ihmeellisiä hetkiä, ja tutustua vielä moniin upeisiin ja mielenkiintoisiin ihmisiin matkallani. Tällä polulla, jota minut laitettiin vaeltamaan.

Jonakin aamuna, kun muuttolinnut palaavat kaukaa, niillä voi olla mukanaan unelmat, jotka ehkä jo unohdit – ne kuiskasit hiljaa tuuleen vain, heitit kauan, kauan sitten ilmaan.

– Naomi –

Toivon tämän kirjani herättävän lukijoissa ajatuksia, rohkeutta ja halua toteuttaa omalla kohdalla niitä asioita, jotka kokee tärkeiksi ja itselleen merkityksellisiksi.

Kirjoittaa kirjaansa niitä lukuja, joissa toteutuu kaikki se, minkä kukin kokee tärkeäksi ja arvokkaaksi. Niin arvokkaaksi, että haluaa sen myös säilyvän. Kaikkea emme voi säilyttää, mutta se minkä voimme. Olen usein todennut:

Muistot ovat kaikki mitä meille jää.

Niitä muistoja luotaessa, kuitenkin, osaten arvostaa jokaista ihmistä yhtä arvokkaana. Pitää huolta niistä, jotka ovat lähellämme, ja niistä, jotka ovat kaukana.

Osaten arvostaa ja kunnioittaa luontoa, sen olemassaolon tähden.

YASMICA

VARJOLILJOJEN METSÄ

Aurinko teki vasta nousuaan harjanteen takaa kun jo kurvasin punaisella autollani tonttini laitaan.

Olin edellisenä iltana päässyt nukkumaan ihan säälliseen aikaan, asiakkaiden luona oli päivä vierähtänyt nopeasti ja kotiin päästyäni olin suihkun ja iltapalan jälkeen kömpinyt sängyn houkuttelevaan syyleilyyn jo hyvissä ajoin.

Heti kauniiseen aamuun herättyäni vedin ylleni vähemmän tietäjänaisen ammattikunnalle soveltuvan asun, jota käytinkin vain muulloin, kuin niitä tehtäviä toteuttaessani, ja silloinkin lähinnä vain, jos toteutin jotakin puutarhallisia töitä. Se asu oli flanellipaita ja farkut. Hiukset kiepautin ylös nutturalle, ne pysyisivät siten paremmin lippalakien alla töitä tehdessäni. Olin laittanut kahvia valmistumaan ja pakkailein samalla eväitä koriin, aikomukseni oli ehtiä tehdä tontillani niin paljon puutarhallisia töitä kuin suinkin ennättäisin.

Kävelin peltoaukean laitaan ja annoin katseeni kulkea kauniin vihreänä mattona edessäni levittäytyvän alueen yli. Vedin keuhkoni täyteen ihanaa, hieman jo kesän tuloa enteilevää, mullan ja kauempana metsän laidassa kasvavien tuomien imelänkirpeää tuoksua; toukokuun tuoksua.

Aloin hakea valmiiksi työkaluja, joita tarvitsisin istutustyössäni. Osan olin jo aiemmilla käynneilläni tuonut, säilytin niitä tontilla olevassa vanhassa ulkovajassa, se oli ilmeisesti aikoinaan toiminut myös jonkinlaisena kotieläinten suojana.

Olisipa ihanaa ottaa jotakin eläimiäkin tontille hoidettavaksi, mietin kantaessani vajasta ulos rautakankea ja istutustolppia ja kaikkea muuta mitä työssäni tarvitsisin. Vaikkapa muutama kuttu tai ehkä kanoja, mietin tarkastellessani vajan sisältöä. Ehkäpä joskus myöhemmin, vielä sellaiseen ei varmasti olisi aikaa.

Muistin joskus takavuosina kertoneeni eräälle ulkomailta Suomeen muuttaneelle ystävälleni, että haluaisin joskus omistaa tontin, jossa voisin kasvattaa myös vaikkapa muutamaa kuttua.

Mies katsoi minuun ihmeissään, ja kysyi minulta:

”Yasmi, mitä tehdä sinä kutuilla? Syödä?”

Minua alkoi hymyilyttää, kun, muistelin, miten olin koettanut selittää, että ihan vaan lemmikiksi eläimiä ottaisin.

Menin hakemaan autoni takaosasta lapion, se oli yleensä aina mukani, sillä kevät oli aikaa kun asiakkaat saattoivat hyvin nopeallakin aikataululla kutsua avukseen vaikkapa uutta kasvimaata perustamaan tai kukkamaita laittamaan.

Olin jo aiemmin laatinut suunnitelmaa, mihin alkaisin mitäkin kasveja istuttaa.

Muutamaa päivää aiemmin olin jo käynyt tuomassa kuorman puiden ja pensaiden taimia, joita aloin nyt ensimmäiseksi peltoaukean laitaan istuttaa.

Olin tuottanut paikalle ison kuorman multaa ja reippaankokoisen keon hevosensilppua.

Eiköhän Yasmi näillä päistä alkuun, totesin itselleni mielessäni.

Aloitin työni ja nautin siitä, että sain vaihteeksi tehdä jälleen jotakin sellaista, missä sai käyttää fyysistä voimaa ja missä sai todella laittaa kehon kunnolla liikkeeseen.

Työ eteni joutuisasti. Olin perustanut puutarhani jo vuosia aiemmin toisaalle, tontille jonka olimme Kasperin kanssa hankkineet. Kasperin kanssa olivat kuitenkin tiemme eronneet ja hän oli jäänyt tuota paikkaa isännöimään. En ollut tuntenut enää sellaista iloa kuin aiemmin, käydä siellä puutarhaa hoitamassa, koska Kasper tunki aina seuraani ja alkoi selittää asioihin omia vahvoja näkemyksiään, jotka eivät menneet läheskään aina yksiin omieni kanssa.

Siinäkin on rajansa paljonko yhdelle tontille puita, pensaita ja muuta kasvillisuutta mahtuu, ja olinkin pian ollut sen tosiasian edessä että

tilanpuute oli mitä ilmeisin tosiasia. Tilanpuute oli ilmeinen niin kasvillisuuden, kuin oman itsenikin kohdalla.

Tuolloin perustamani puutarha oli myös kaukana toimistoltani, se hankaloitti kaikkinaista työskentelyä kun matkoihin kului enemmän aikaa kun sitä olisi ollut mahdollisuutta matkoihin käyttää.

Nyt hankkimalleni tontille aion perustaa perhospuiston. Se oli ollut vuosien haaveena ja tämän tonttini struktuuri soisi siihen oivat mahdollisuudet. Halusin saada paikalle perustettua pienen paratiisin, jossa olisi suotuisat olot niin perhosille, mehiläisille kuin muillekin pölyttäjäille ja pörriäisille ja tietysti myös muille metsän asukeille kuten linnuille ja oraville.

Puutarhurina tunsin, kuten muutkin asiaan perehtyneet, suurta huolta mehiläisten yhä rajoittuneemmiksi käyvistä elinmahdollisuuksista planeetallamme. Jos kyseinen laji muine pölyttäjineen katoaisi, sen myötä tulisi muille lajeille, puhumattakaan nyt lajeista ihminen, hyvinkin tukalat oltavat sillä noilla pikku apulaisilla oli mitä suurin yhteys ravinnon tuotantoon.

Ihmisen luoman keinotekoisien sähkömagneettisen säteilyn haitat juuri mehiläisille ja luonnollisesti myös muille lajeille, ihmiselle itselleenkin tietysti, oli jo pystytty kiistatta toteamaan, silti vaan kaiken aikaa halutaan uutta ja tehokkaampaa teknologiaa ja lisää tehoa laitteisiin.

Asia harmitti minua todella. Sitä miettiessäni annoin lapion viuhua vauhdilla ja mullan lentää. Istutuskouppa sai syvyyttä nopeasti. Olin niin keskittynyt tekemiseeni, etten ollut huomannut paikalle kuin tyhjästä ilmestynyttä naapuriani, Miikaa.

”Tervehdys!” huikkasi Miika nostaen samalla kättään tervehdykseen, kävellessään pellon piennarta pitkin minua kohti.

”Hei vaan, mistäpä sinä siihen osasit lennähtää?” kysyin ja pyyhin kasvojani, joihin olin saanut multaa, koetettuani siirtää itsepintaisesti kasvoilleni valuvaa hiuskiehkuraa sivuun.

Yasmican seikkailut jatkuvat...

Yasmica on kuin kuka tahansa nuori nainen, tavallinen tyttö maalta. Paitsi että ei ole. Hän on synnyinlahjanaan saanut näkemisen lahjan. Sen myötä tulleen, käsi kädessä kulkevan luovuuden ja villikon luonteen.

Miten näiden seikkojen valossa sujuu nuoren naisen elämä; kahden maailman välissä tasapainoilu.

Yasmica on jo aivan varhaisessa lapsuudessa tehnyt itsensä kanssa sopimuksen; häneltä eivät harmaannuttajat iloa veisi!

Tällä seikkailijattarella onkin taipumus joutua toinen toistaan merkillisimpiin tilanteisiin, joista ei vauhtia ja jännitystä puutu...

Naomi Mesin on selvänäkijä, taiteilija, kirjailija ja puutarhuri.

Synnyinlahjaksi saadun selvänäköisyyden rinnalla on kulkenut taiteellisuus ja luovuus; ilmentyen niin kuvataiteena ja kirjallisuutena kuin myös puutarhurin työssä.

Kirjoissaan tämä villiniityiltä ihmisten eteen tullut vaeltajaperhosten matkalainen, haluaa viedä lukijan matkalle tähän maailmaan. Seikkailuun, jossa liikutaan kahden maailman välillä.

BoD

9 789528 052715